

Mødet den 29. Septbr. 1924.

(For lukkede Døre).

1. (J. Nr. 48—1924). Indstilling fra Forskønnelsesudvalget angaaende **Udvidelse af Vennelystpavillonen.**

Følgende Indstilling forelaa:

»Udvalget indstiller, at den i Byraadets Møde den 22. November 1923 vedtagne Udvidelse af Vennelystpavillonen bringes til Udførelse, dog indstiller Ingeniør Mørup, at der fra Direktør Mikkelsens Side først skaffes Kautionsister, der kan godkendes af Byraadet«.

Formanden oplyste, at som Sagen laa, havde Udvalget Bemyndigelse til at lade Udvidelsen foretage, saafremt det ønskede det.

Kjeld Sørensen var ikke rigtig klar over, om Bevillingen var i Orden. Sagen blev udsat, da det ny Musikhus kom paa Tale, men paa den anden Side havde Udvalget ikke taget andet Forbehold overfor Direktør Mikkelsen, end at Byraadet skulde godkende Kontrakten, og det var sket. Direktøren gjorde derfor gældende, at Kontrakten var i Orden, og det kunde man næppe bestride, saa man maatte vel i Gang med Udvidelsen. Skulde der blive Strid om Kontrakten, maatte det blive Byraadet og ikke Udvalget, som var Part i Sagen.

Formanden gennemgik de forskellige Forhandlinger og Vedtagelser i Sagen. Udvidelsen var udtrykkelig vedtaget, for saa vidt Musikhuset ikke blev til noget, og den Beslutning maatte stadig staa ved Magt. Ligeledes var Licitationen afgjort under samme Forbehold. Det maatte nu blive Udvalgets Sag, hvad det vilde foretage sig.

J. Chr. Møller erkendte, at Udvidelsen af Pavillonen var vedtaget, men der var et andet Moment, idet Taleren udtrykkelig forlangte, at der fra Værtens Side stilles en effektiv Garanti for den ny Leje, og Garantien skulde godkendes af Byraadet. Nu blev der sagt, at baade Kontrakterne og Kautionisterne havde været forelagt Byraadet, men i saa Fald var Kautionisternes Navne kommen paa i sidste Øjeblik før Mødet, saa kun meget faa havde vidst det. Ligeledes havde Taleren forstaaet det saaledes, at f. Eks. Ingeniør Mørup som Medlem af Udvalget ikke havde været bekendt med Kautionisternes Navne forinden Mødet, saa det kunde se ud til, at disse var godkendt af Udvalgets Formand alene. Taleren ansaa imidlertid ikke disse Kautionister for gode, saa Garantien var ikke effektiv, og Kontrakten var kun godkendt af Byraadet paa den Betingelse.

A. Bitsch var af den Formening, at det paa sidste Møde efter Henstilling fra Partiets Gruppeformand blev vedtaget at henlægge Planen foreløbig, baade angaaende Musikhuset og den gamle Pavillon med Undtagelse af ganske enkelte nødvendige Forbedringer. Hvis man nu gik til denne Udvidelse, maatte Musikhuset udskydes i en lang Aarrække.

Formanden svarede, at Sagen sidst behandledes saaledes, at Udvalget tog den tilbage, og der skete ingen andre Vedtagelser.

A. M ø r u p bekræftede, at Kontrakten med Direktør Mikkelsen skulde godkendes af Byraadet og derunder ogsaa Garantien for Lejens Betaling. Da Sagen blev behandlet i Grupperne, var Garanternes Navne ikke paa Kontrakten; de blev sat paa senere, og Taleren fik det først at vide lige før Mødet. Det var i Virkeligheden Kontrakten uden Garanternes Navne, der behandledes i Byraadet og under den Forudsætning, at Garantien senere skulde godkendes, og det var flere Gange hævdet fra Gruppens Side. Men det kunde vel heller ikke være vanskeligt for Værten at skaffe en Garanti, som Byraadet kunde godkende, og i saa Fald kunde Taleren gaa med til Forslaget.

K j e l d S ø r e n s e n gjorde opmærksom paa, at her var 2 Parter, som havde afsluttet en Kontrakt, og saa kunde den ene af dem ikke uden videre lave om derpaa. Fabrikant Møller talte ganske rigtig om, at Garantien skulde vedtages af Byraadet, men derfor var det jo ikke nogen Vedtagelse, og han burde selv se efter, om hans Krav til Kontrakten var opfyldt. Hr. Mørup kunde ikke nu bagefter sige, at han ikke havde kendt noget dertil, for han havde været med i Sagen fra første Begyndelse og faaet de samme Oplysninger som Udvalgets øvrige Medlemmer. Forøvrigt stod og faldt »Vennelyst« ikke med Direktør Mikkelsen; hvis han ikke opfyldte sine Forpligtelser, kunde man faa en anden Vært. Men det var Byraadet og ikke Udvalget, der havde Ansaret for hans Ansættelse. At foretage de nødvendige Forbedringer i Pavillonen var ikke let, for det meste var daarligt.

A n d r. C h r i s t e n s e n fandt ikke Sagen saa vanskelig, hvis da ikke Udvalget havde truffet andre Aftaler med Direktør Mikkelsen, end Kontrakten

viste. Det var rigtigt, at naar der var sluttet en Kontrakt, kunde den ene Part ikke løbe fra den; men den var ogsaa kun vedtaget ud fra den Forudsætning, at Garantien skulde godkendes af Byraadet. Det var mere end et Ønske fra Fabrikant Møllers Side, idet han her talte paa Gruppens Vegne, og Kjeld Sørensen var ogsaa indforstaaet dermed. Kontrakten var altsaa godkendt under den Forudsætning, at Udvalget senere skulde forelægge Garantien for Byraadet, som saa maatte afgøre, hvorvidt den var betryggende eller ikke, og det var ikke sket. Indtil det skete, var Byraadet ikke bundet overfor Direktør Mikkelsen.

J. P e r r e g a a r d syntes, at Hr. Kjeld Sørensen her havde været noget uforsigtig, for Garantien var intet værd. I samme Forbindelse vilde Taleren henstille til Udvalget at faa Kontrakten lavet saaledes, at der kunde skrides ind mod den Maade, hvorpaa Restaurationen blev drevet, for som det var i Øjeblikket, kunde Kommunen ikke være det bekendt.

F o r m a n d e n mente, at denne Side af Sagen hørte under Politimesteren.

H. P. C h r i s t e n s e n havde helst set, at man sparede denne Udvidelse, for hvis Udvalget vilde gennemføre Forslaget om en Udvidelse til 128000 Kr., var det samme som at sige, at man ønskede ikke at faa et Musikhus. Hvorvidt Kontrakten var vedtaget med Garantien, burde Udvalget nærmere undersøge, og hvis Kommunen var bunden, maatte man hellere paa en eller anden Maade affinde sig med Direktør Mikkelsen og saa spare Udvidelsen. Dog vilde det være nødvendigt at rive Træskuret ned og forbedre Toiletforholdene.

J. C h r. M ø l l e r havde dengang set Byraads-sagerne igennem, og det burde være tilstrækkeligt.

Det var mærkeligt, at Formanden vilde tage Ansvaret for Garanterne i Stedet for at forelægge deres Navne i Udvalget først, og i hvert Fald burde han have meddelt i Byraadet, at Garanternes Navne var kommen til. Udvalget burde forsøge at skaffe en virkelig Garanti, som Byraadet kunde godkende.

J. Perregaard sluttede sig til Hr. H. P. Christensens Forslag om at søge en Forhandling med Mikkelsen, og selv om det skulde blive temmelig dyrt for Kommunen, var det bedre end at foretage denne Udvidelse.

Kjeld Sørensen henstillede til Hr. Perregaard at komme med en Klage over Forholdene, saa skulde Udvalget undersøge den, og Forholdene skulde blive forbedrede. Udvalgets Flertal vilde helst have Musikhuset ved Indgangen, men Kontrakten kunde man ikke uden videre se bort fra, og efter den var man pligtig til at foretage Udvidelsen. Hr. Mørup vidste som Medlem af Udvalget Besked med alt, og hans Udtalelser ved sidste Møde var i Modstrid med, hvad han havde sagt i Udvalget, saa det var ikke berettiget af ham nu at sige, at han ikke kendte noget dertil.

Marius Geertsen mente, at Byraadet til enhver Tid kunde kassere Kautionsisterne, hvis man ikke fandt dem gode nok, og forlange andre. Men det var maaske praktisk at affinde sig med Direktør Mikkelsen og faa en anden Vært, før man skred til en Udvidelse.

Andr. Christensen kunde ikke anerkende Hr. Geertsens Fortolkning. Maaske hvis en Mand ligefrem gik fallit eller døde, men ellers maatte man beholde de Kautionsister, man engang havde godkendt. Men man kunde gøre Hr. Mikkelsen opmærksom paa, at man ikke havde godkendt Kautionsisterne, og derved kunde man vel faa en fore-

løbig Udsættelse af Sagen. Naar Kautions-spørgsmaalet var bragt i Orden, kunde man ikke nægte at foretage Arbejdet.

Formanden fastslog, at Byraadet havde vedtaget at bygge deroppe, og hvis man ikke skulde bygge, maatte der komme Forslag om at standse Arbejdet.

Marius Geertsen maatte fastholde, at der kunde komme det Tidspunkt, hvor Byraadet kunde sige, at disse Kautionister er ikke længere gode nok, hvorfor man maa kræve andre i Stedet.

J. Perregaard erklærede, at hvis Musikhuset ved denne Udvidelse blev slaaet helt i Stykker, var det de Herrer Kjeld Sørensens og Brammers Skyld, for der var Flertal i Byraadet for at gennemføre Forslaget om Musikhuset.

M. C. Falk oplyste, at da Taleren saa Byraadssagerne, stod disse Mænds Navne som Kaution under Kontrakten. Naar en Mand betalte sin Leje, skete der jo ikke noget, og gjorde han det ikke, kunde han hurtig smides ud. Kontrakten var i hvert Fald godkendt, saa der var næppe noget for Byraadet at gøre derved nu. Der var ingen Grund til at male Forholdene i Vennelyst saa sorte; de var ikke værre der end andre lignende Steder, og i hvert Fald havde Sommerforestillingerne været baade smukke og gode.

J. Chr. Møller spurgte, om Kautions-spørgsmaalet var behandlet i Forskønnelsesudvalget før Byraadsmødet.

A. Mørup fastholdt at have faaet Kautionisternes Navne at vide lige før Mødet, og det var selvfølgelig en Fejl af Udvalget, at Navnene ikke blev nævnt i Forhandlingerne. Det var rigtigt, at Taleren var blevet holdt à jour, men ved de senere Vedtagelser i Sagen havde Taleren stadig

regnet med, at det altsammen var under Forbehold af, at Kautionspørgsmaalet blev bragt i Orden først. Direktør Mikkelsen regnede vel nu med, at hans Kaution var i Orden, og saa skyldte man ham at gaa i Gang med Arbejdet. Taleren kendte ikke noget til, hvorledes Ballerne i Vennelyst foregik, og havde regnet med, at naar Politimesterens Tilladelse forelaa, var det i Orden; men det var muligvis forkert.

Niels Barnow opfattede Situationen saaledes, at Byraadet ikke havde nogen som helst Forpligtelse overfor Direktør Mikkelsen; men Udvalget maatte vel være af en anden Mening, siden det kom med denne Indstilling. Taleren kunde ønske at vide, om man fuldstændig havde skrinlagt Musikhuset, ellers vilde Taleren henstille at tage Sagen tilbage til nærmere Overvejelse.

Formanden fandt det under Byraadets Værdighed at behandle Sagen saaledes. Byraadet havde vedtaget at bygge deroppe efter Udvalgets Forslag, og hvis Sagen skulde standses, maatte Forslaget derom komme fra Udvalget.

Kjeld Sørensen mente i Modsætning til Konsul Barnow, at Byraadet havde en Forpligtelse, og hvis Garantien ikke var i Orden, var det ikke Hr. Mikkelsens Skyld, men Byraadets. Men Kontrakten med Garantien var godkendt af Byraadet, og saa var det forsent nu at gøre Ophævelser. Hvorvidt Kautionspørgsmaalet var behandlet i et Udvalgsmøde, kunde Taleren ikke erindre nu efter 10 Maaneders Forløb.

Niels Barnow benægtede, at Byraadet havde godkendt nogen Garanti. Hvis Hr. Mikkelsen inden en vis Frist skaffede en fyldestgørende Garanti, var man maaske bunden, men i hvert Fald ikke før.

A n d r. C h r i s t e n s e n bemærkede, at man ikke kunde lægge Direktør Mikkelsen noget til Last, for han maatte jo gaa ud fra, at Kautionen var i Orden, naar han ikke havde faaet andet at vide. Taleren mente ikke, at Byraadet var bunden overfor Mikkelsen, før han stillede en betryggende Garanti, for Garantien havde ikke foreligget for Byraadet eller i hvert Fald for sent i Henhold til Forretningsordenen.

F o r m a n d e n henstillede at faa en Ende paa Sagen.

K j e l d S ø r e n s e n kunde ikke se, der var andet at gøre end at gaa i Garg med Udvidelsen, saafremt der ikke vedtoges andet.

F o r m a n d e n fastslog at behandle Sagen saaledes at den gaar tilbage til Udvalget, idet man henviser til Beslutningerne fra de tidligere Møder. Ellers maatte der komme Forslag om at annullere de tidligere Beslutninger.

Formandens Forslag vedtoges.

2. (J. Nr. 400—1924). Indstilling fra Skoudvalget om **Opsigelse af Lejemaalet angaaende Ørneredepavillonen.**

Følgende Indstilling forelaa:

»Under nogle Forhandlinger, som Udvalget har ført med Restauratør Fonnesby, »Ørnereden«, om ændrede Lejevilkkaar fra Udløbet af hans Lejekontrakt den 1. Oktober, har Lejeren gjort gældende, at Kontrakten ikke udløber som af Udvalget hævdet den 1. Oktober, men at der tilkommer ham Opsigelse overensstemmende med Kontraktens § 9. Da Udvalget maa indrømme, at Spørgsmaalet er tvivsumt, og ikke ønsker at stille Sagen paa Spidsen, har man besluttet at opsiges Lejemaalet til saa tidligt et Tidspunkt, som Kontrakten hjemler, idet man gaar ud fra, at

Forholdet kan hæves til 1. April 1925, naar Opsigelsen sker inden denne Maanedes Udgang. Skulde Lejeren protestere herimod, hvad man har Grund til at antage, og kræve Lejemaalet opretholdt til 1. Oktober n. A., udbeder man sig Byraadets Samtykke til at lade Spørgsmaalet afgøre ved Dom.

M. S i m o n s e n forelagde Indstillingen. Sagen var et Led i Udvalgets Arbejde for at faa en bedre Forrentning af Skovpavillonerne, hvor man vilde have indført en 10 %'s af Afgift af Bruttoindtægten. Udvalget havde ligeledes gjort Skridt til Opsigelse af Restauratør Thyrmann i »Salonen« til 1. April.

M. C. F a l k syntes, at Byraadet ved denne Fremgangsmaade kom i en lidt vanskelig Situation. Man havde jo vedtaget Boliglovens Kontrolbestemmelser, hvorefter ingen Opsigelser og Lejeforhøjelser maatte finde Sted, og nu foreslog man her at opsiges en Mand for at faa Lejen forhøjet. Det saa ogsaa mærkeligt ud, at Forslaget fremsattes af den socialdemokratiske Ordfører ved Boliglovens Behandling i Rigsdagen.

B e r n t J e n s e n sluttede sig hertil. Naar man havde kommunale Boligforanstaltninger, maatte det være en Forudsætning, at Kommunen først og fremmest overholdt disse.

M. S i m o n s e n erklærede, at disse to Ting ikke havde noget med hinanden at gøre, og Udvalget havde overhovedet ikke tænkt paa at sætte denne Sag i Forbindelse med Boligloven.

B e r n t J e n s e n gjorde opmærksom paa, at Hr. Simonsen havde udtalt, at Manden skulde opsiges, fordi man ønskede at forhøje Lejen. Men det var ganske ugørligt i Øjeblikket, for Kommunen maatte dog selv overholde de Bestemmelser, som man forlangte af andre.

M. Simonsen ønskede saa hellere at tage Sagen tilbage. Men hvis Kommunen paa Grund af Boligloven skulde være forhindret i at faa en rimelig Leje af sine Skovpavilloner, saa hørte alting op.

Bernt Jensen svarede, at saadanne Udtalelser hørte man fra enhver Husejer, som ønskede en Lejeforhøjelse. Men Hr. Simonsen havde jo selv været med til at lave Loven, og saa maatte han dog vide, at den ikke hjemlede noget saadant. Selv om en Mand foretog nok saa mange Forbedringer ved sin Ejendom, kunde han ikke i nogen Maade faa Erstatning derfor; det burde Hr. Simonsen være den første til at forstaa.

Andr. Christensen pegede paa, at Sagen var rejst paa et helt andet Grundlag, idet det ikke drejede sig om i Øjeblikket at opsiges Manden, men om at faa afgjort, fra hvilket Tidspunkt han kunde opsiges, om det var til en 1. April eller til en 1. Oktober. Taleren vilde derfor foreslaa at give Skovudvalget den ønskede Bemyndigelse til at faa dette Spørgsmaal afgjort ved Proces.

J. Perregaard kunde gaa med dertil, hvis der var Tale om Tiden efter April 1925. For Øjeblikket var det vist ganske ugørligt at opsiges ham, naar man saa, hvilke Andragender om Opsigelse der var blevet nægtet. Taleren henstillede til Hr. Simonsen at tage Sagen tilbage.

M. Simonsen kunde ikke indse, at denne Sag havde mindste Forbindelse med Boligloven. Værten derude havde tidligere erklæret at ville gaa med til en Leje af 10 %, og derefter lagde Skovudvalget sit Budget, men senere nægtede han det. Det var af stor Betydning for Kommunen at skifte Lejer 1. April i Stedet for 1. Oktober, og derfor ønskede man afgjort, til hvilken Tid han kunde

opsiges, enten det saa blev i 1925 eller i 1926. Hvis der var Tale om at opsigse Manden, vilde Taleren gerne sende Sagen til Boligkontrollen først.

Bernt Jensen hævdede, at her forelaa et ganske almindeligt Lejemaal, og Forhaandsaftaler havde ingen Betydning, ja selv en underskreven Kontrakt gjaldt ikke i disse Spørgsmaal.

M. C. Falk vilde fraaraade at tage en Proces om denne Sag i Øjeblikket, naar man alligevel ikke kunde opsigse Manden. Tilmed fik man det Indtryk af Kontrakten, at Manden havde Retten paa sin Side og der var derfor ingen Anledning til at ofre Penge paa en Proces.

M. Simonsen fastholdt, at hele Spørgsmaalet i Øjeblikket drejede sig om at faa afgjort, hvorvidt Kommunen kunde faa sine Pavilloner fri til April i Stedet for til Oktober.

A. Bitsch havde i og for sig ikke noget imod, at et saadant Forhold blev prøvet ved Retten; men for Byraadets og Skovudvalgets Formands Skyld vilde Taleren anbefale at vente, indtil Boligkontrollforanstaltningerne varophørt. Denne Kontrakt var fuldstændig som andre Kontrakter, og Hr. Simonsens Ønske var det samme som andre Værters. Taleren vilde henstille til Skovudvalget at tage Sagen tilbage foreløbig.

Leonhard Hansen indrømmede, at ingen af Skovudvalgets Medlemmer havde tænkt paa Boligloven i den Forbindelse, og ved Gruppemødet blev der heller ikke nævnt noget derom, saa Taleren troede at være paa den rigtige Side. Nu vilde Taleren imidlertid indrømme, at det var berettiget, hvad der fra anden Side var fremført, og derfor var det bedst at tage Sagen tilbage.

Niels Barnow vilde støtte Hr. Simonsen. Det drejede sig ikke om at faa Manden opsagt til

1925 eller 1926, men om at faa afgjort, om det kan blive til en 1. April, og et saadant rent juridisk Spørgsmaal kunde man vel nok faa afgjort uden at komme i Konflikt med Boligloven.

A n d r. C h r i s t e n s e n erkendte, at hverken han som Sagfører for Skovudvalget eller Modpartens Sagfører havde tænkt paa Boligkontrollen i den Forbindelse. Men Taleren fandt det mest praktisk at faa det rent juridiske Spørgsmaal om Tidspunktet for Opsigelsen afgjort.

B e r n t J e n s e n hævdede, at naar Boligloven klart udtalte, at inden 1. April 1925 maatte ingen Opsigelser finde Sted, vilde det være uforsvarligt af Aarhus Kommune at gaa udenom denne Bestemmelse. Enhver anden Husejer vilde faa sit Andragende nægtet, og hvis Kommunen skulde undtages, slog man det hele i Stykker.

F o r m a n d e n bemærkede, at der ikke mere var Tale om nogen Opsigelse, men kun at faa Kontraktspørgsmaalet klaret.

H. P. C h r i s t e n s e n sluttede sig hertil. Her var blot Tale om at faa afgjort, fra hvilket Tidspunkt en Mand kan opsiges, naar Kontrolbestemmelserne ophører.

M. C. F a l k fandt stadig ingen Anledning til at ofre Penge paa en Proces i Øjeblikket, tilmed naar Sagen var saa tvivlsom som denne. Om man skiftede Lejer til April eller til Oktober havde vist ikke saa meget at sige.

M. S i m o n s e n vilde saa hellere tage Sagen tilbage, naar der var Modstand mod at faa Spørgsmaalet afgjort ved Proces. Men at skifte Vært 1. Oktober betød $1\frac{1}{2}$ Aars Lejetab for Kommunen.

I' o r m a n d e n syntes, man kunde nøjes med at udsætte Sagen.

Sagen udsattes.

3. (J. Nr. 56—1924). **Andragende fra Arbejdernes Fællesorganisation om Tilvejebringelse af et Hjem for Hjemløse.**

Udgik af Dagsordenen.

4. (J. Nr. 95—1924). **Andragende fra Inspektionsbetjent Søndergaard om Udbetaltng af en paa Grund af Sygdom tilbageholdt Del af hans Løn.**

Lønudvalget kan ikke anbefale Andragendet, men henholde sig til sin Erklæring af 11. Marts d. A.

Kunde ikke bevilges.

5. **Andragende om Fritagelse for Hundeafgift fra:**

a. (J. Nr. 18¹—1924). Pens. Telegrafbud N. P. Hornbech.

b. (J. Nr. 18²—1924). Enke M. Ruggaard.

c. (J. Nr. 18³—1924). Murer V. Larsen.

Anbefalet af Politimesteren.

Bevilgedes.

6. (J. Nr. 393—1924). **Andragende fra Tømrmester B. Laursen om Henstand med Brolægningsbidrag.**

Fra Brolægningsudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Da Andragerens Ejendom er et Hjørnested, skal han samtidig betale Bidrag til 2 Gader, Skovvej og Sandgravvej. Udvalget kan derfor anbefale, at det tilstaas ham at betale Bidragene i 20 halvaarlige Terminer i Stedet for, som det ellers er Reglen, i 10 halvaarlige Terminer«.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 394—1924). **Fastsættelse af Pension for afskediget Politibetjent P. Pedersen.**

Pensionen fastsattes til 3066,67 Kr. aarlig fra 1. Februar 1925.

8. (J. Nr. 388—1924). **Skrivelse fra Skoledirektionen vedrørende Ansøgning fra Lærerinde Frk. Inger Jensen om Afsked med Pension.**

F o r m a n d e n oplyste, at vedkommende Dame igennem flere Aar havde voldt Autoriteterne mange Kvaler, idet hun snart var syg, snart paa Rejse i Udlandet, saa man ustandseligt maatte betale Vikar for hende, og det var umuligt at faa hende til at passe sit Arbejde. Man havde saa prøvet paa at faa hende afskediget, men Ministeriet vilde ikke gaa med dertil, uden at hun først blev indlagt til Observation. Taleren henstillede at sende Sagen tilbage til Ministeriet og bede dette drage Omsorg for, at hun indlægges til Observation.

Det vedtoges at sende Sagen tilbage til Ministeriet.

9. (J. Nr. 373—1924). **Andragende fra Fru Laura Jensen om Dispensation fra Næringslovens § 7.**

Anbefalet af Udvalget for Andragender.

Anbefales.

10. (J. Nr. 27⁸⁵—1924). **Andragende fra Murermester Nøhr om Forhøjelse af Byggelaan.**

Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse kan anbefale, at Laanet forhøjes fra 11000 til 13000 Kr.

Tiltraadtes.

1. (J. Nr. 201—1924). **Andragende om Indflytnings-tilladelse.**

Boligkontrollen kan anbefale Andragender fra følgende:

Assistent L. Buus Pedersen, Rosenvang.

Tegner M. K. Nielsen, Dyrkarken 11.

Postassistent V. Olesen, Studsgade 29.

Pens. Kedelsmed H. C. Hansen, Skaade.

Portør J. P. Skydt, Hammel.

Skuespiller Aage Foss, Aarhus Teater.

Alfred Larsen, Trøjborgvej.

Enkefru A. Barfod, Valdemarsgade 31.

Arne J. Petersen, Pumpestationen.
Kaptajn la Cour Petersen, Strandvej 34.

Anbefalede Andragender om Overtagelse af
Forretningslokaler:

Hans Rørbeck, Studsgade 46.

Chr. Rahr, Vestergade 8.

J. P. H. Jensen, Ny Munkegade 40.

Isenkræmmer L. Jensen, Sejerslev.

Ikke anbefalede Andragender:

Grønthandler Anton Jensen, Vejlbj.

Enke Nielsen, Pjedsted.

Musiker D. Jensen, Aabyhøj.

Enkefru J. Andersen, Kongsvang.

Indstillingen vedtoges.

12. (J. Nr. 385—1924). **Andragende fra Overlæge
Zahlmann om Ferie i ca. 4 Uger.**

Bevilgedes.

13. (J. Nr. 12¹²—1924). Indstilling angaaende **Tilde-
ling af Aldersrente.**

Indstillingen vedtoges.

14. (J. Nr. 361—1924). **Andragende fra 5 Havne-
arbejdere om Ventepenge.**

Udgik af Dagsordenen.

15. **F o r m a n d e n** foreslog, at Byggeudvalget for-
søger at sælge Kommunens Ejendomme i Læs-
søesgade.

Tiltraadtes.
